

ალიაღოთი

გამოვა დრო-გამოშვებით. მასალები გამოიგზავნება „შრომის“ სტამბაში, აღმანახისათვის.

ბრძოლის ველისაკენ

— ცუდათ წავიდა სულთანო ჩვენი საქმე: ზღაპრულად იერიში მოიტანეს და ჩვენი ჯარი უკუ აქციეს. სერბიელებმა **25,000** ჯარის კაცი დაგვისოცეს და **52** ზარბაზანი წაგვართვეს. ბულგარელებმა სამი ბატარეა და **45,000** ოსმალები ტყვედ წაიყვანეს. საბერძნეთის ჯარი ნელ-ნელა გვიანსლოვდება, ჯერ-ჯერობით **222** ჩვენი მინდურის ზარბაზანი ჩაიგდეს სელში!.. მაგრამ გამარჯვება ჩვენკენ იქნება, აბდულა ფაშა დაიძრბ თავის ჯარით და წინ მიდის...

— ალლაჰი, იეოს ჩვენი შემწე, ალლაჰი...

საიქიოდან დაბრუნებული.

წერილი II.

ასე ჩემო ძვირფასო მკითხველო! სამოთხეში ქრისტემ შემაქცია ზურგი, ჯოჯოხეთში ეშმაკთა მთავარი გავანაწყენე, ეშმაკები „ამიბუნტდენ“, იქ გავჩერებულყავ, ვაი თუ მძინარეს დამცემოდენ და მეორეთ დავეზრჩე... ისევე ჩემ სამშობლოში წამოსვლა ვარჩიე.

მთელი რუსეთი ფეხით გადმოვლახე, სულ ყველგან ბნელოდა. სწორეთ 2 ოქტომბერს მოვახწიე თფილისს. გაზეთები გადავათვალიერე, დიდი თავპირის მტვრევა ჰქონდათ სხვა და სხვა პარტიებს. სოციალ-დემოკრატების ხსენებაც არსად იყო, ვიფიქრე: ვაი დედასა! რა ხალხი იმარხება-მეთქი... გათენდა 3 ოქტომბერი და მიველ პირველ უბნის საარჩევნო დარბაზთან. წარმოიდგინეთ ჩემი განცდიერება! პოლიციელები გაფაციცებით თვალ-ყურს ადევნებდნენ, ვინმემ არაფერი იეშმაკოს და სოციალ-დემოკრატებს ხმა არ მისცენო... ვფიქრობ, თუ მთავრობისაგან ნება დართულია არჩევნებზე კენჭის ჩადება, მაშ პოლიცია რალს მეღობება წინა? გავიხედე მარჯვნივ, ხალხი გაწოლილა და ისე ხვრინავენ, რომ შენი მოწონებული!..

დავლონდი, რა ვქნა, ჯიბეში ხელი ჩავიდე და რალაც ვიპოვე. ენახე ბამბაში შეხვეული კარგათ მოზრდილი ნაკვერცხალი იდო! თურმე ეშმაკებს გამოეტანებინათ ჯოჯოხეთიდან!..

მოვკიდე ხელი თუ არა—შრრ დაიძახა და ისეთი ხმა გაუშვა, რომ დედა-მიწაზე მძინარე ხალხი სულ გამოაღვიძა. მე კი ავმატდი, ერთბაშათ რალაც ტრიალი ვიგრძენი და... მშვიდობით ცოლო და შეილო!.. ქვეყანა ერთი ბეწოლა მიჩანდა, მალ-ლა ვიყავ ცაში!..

გავიხედე, ერთ კაცს შეუბამს ცხენი ორთელიან ეტლში და ჰერი, ისეთს აბრაზუნებს, რომ ყურები გამომიქედა..

გული მომივიდა, წამოვეწიე:

— შენ, ეი! რას არაზუნებ? წავაველ ცხენს სადავეში ხელი.

— იქით მომშორდი! ქეჩა-ქუხილი უნდა ავტეხო! — მიპასუხა.

— მოიცა, შენ ვინა ხარ?

— მე ვარ ილია, წმინდა ილია!

— ჰოო, კარგათა გნახე: მაშ მაძალე... შენა ხარ, რომ ქეჩა-ქუხილს აჩენ?! .

— მე გახლავარ, მაგრამ ნუ მაგვიანებ!

— გირჩევიან ყური დამიგდო! ვინ დაგაყენა შენ წმინდანათ, ან ვინ მოგცა შენ ეგ უფლება,

რომ მაგაებს ჩადხარ?! წმინდანი ვარო! კაცო, შუა ღამისას ასტყდები და დაიწყობ რახა-რუხს! ზოგსა სძინავს, ზოგი ავად-მყოფია, ზოგი ბავშვია, შენ ამათ გულებს უხეთქამ და თან გაიძახი: „წმინდანი“ ვარო! ეგ არის შენი სიწმინდე? თუ არა და რის წმინდანი? განა არ ვიცი, შენი ისტორია, უბრალო ხარაზი იყავი!

— ხარაზი ვიყავი მართალია, მაგრამ ხალხმა გამომგზავნა ამ სიმაღლემდე და მეც ვასრულებ ჩემს მოვალეობას!

— ხალხმა განა იმიტომ გამომგზავნა, რომ მათ გულები დაუხეთქო შენი რახა-რუხით და ქეჩა-ქუხილით? იმათთვის უნდა დაჩოქილი ლოცულობდე, გესმის?! იმისი არ იყვეს, გაისვრი მეხსა და ვისაც არა მგონია დასთხლიშავ თავზე, შენთვის დამნაშავე და უბრალო სულ ერთია, ეგ არის შენი წმინდანობა?! შენ თუ კაი კაცი ხარ რატომ მაშინ ვერ გამოდიხარ შენი იარაღით, როცა მზიანი ღარი გვიდგას? დაიკარგე აქედან!..

დავავლე ხელი და ისეთნაირათ მოვიქნიე, რომ თვალიც ვეღარ მოვკარი!..

დამრჩა ცხენიც და ეტლიც...

ცხენს ფაფარი გაუსწორე, თვლებზე ხელი გადაუსვი... ვზივარ ეტლში და ვფიქრობ, მათრახი გადავკრა ჩემს ბედაურებს, მხოლოდ არ ვიცი რომელ მხარეს გამაქანებს ჩემი ეტლი...

ენახოთ მომავალში...

მ. ჯეჯაშვილი.

სადა ხარ, სადა!

(რამანსი)

მასსოვს რომ მითხარ: — ჩემო ღვთაება შენ შემოგწირავ მთელ ჩემ ცხოვრებას; ერთათ გავსწიოთ სიცოცხლის გზაზე ვგრძნობდეთ ხან სიმწრეს, ხან სიტკბოებას,

ყურს ნუ დავუგდებთ სხვების ლაყობას, დეე, ვიგემოთ რაც გულისა სწადდა; მაშვრალთ ვაება ჩვენც შვა გავიყოთ, თქვი და... გამშორდი... სადა ხარ სადა!?

მე ვერ გავსტეხე ეს წმინდა ფიცი, ბრძოლის ქარ-ცეცხლი უღობოლათ მწვავდა... და დღეს სწეული სიკვდილსა ვებრძვი, შენ კი? ნეტავი: სადა ხარ, სადეს?

იქნებ გამწირე, უმტყუნე მიზანს,
დღეს ის არა გწამს, რაც წინად გწამდა?
იქნებ ცხოვრება სხვა ფრივ გიღიმის?
ნეტავ ვიცოდე: სადა ხარ, სადა!?

იქნებ გაგიტყდა გული სიცოცხლე,
ბრძოლის ტალღები ოდეს დავარდა!
და გაიძვერას ეალერსები!
იქნება მართლა?... სადა ხარ, სადა!?

ან თუ მოგხიბლა ოქრო-სიმდიდრემ
და სიღარიბის პური გამწარდა:
სწორ გზას არჩევ ბრუდვ ცხოვრება...
მინდა ვიცოდე: სადა ხარ, სადა!?

მე კი გულიდან აღარ მშორდები
თუმცა ცხოვრება მთლად ჩამიმწარდა,
ისეც სწეული ტიალად ვგდივარ,
შენ კი? მითხარი: სადა ხარ, სადა!?

იქნება ცხოვრობ დიდ სასახლეში,
არ გახსოვს ქოხი, დედამ რომ გზარდა;
კენესა და ოხვრა შენ გულის არ ხვდება...
რატომ არ მეტყვი: სადა ხარ, სადა!?

ან იქნებ მტარვალს ჩემებრ ტყვეთ ჰყავხარ
გმობა, დაცინვა შენაც წილად გხვდა!
ნუ თუ არ ძალ-გიძს ხმა მომაწვდინო!
ჩემო სიცოცხლე: სადა ხარ, სადა!?

გავიბრძოლები უკანასკნელად,
ასეთი ყოფა, მე მუდამ მძაგდა...
ან შევაკვდები, ან კი გიხილავ,
ოღონდ ვიცოდე: სადა ხარ, სადა!?

მეზნეურე.

გურული სცენა.

ღმერთს ღუუჯეთით ქე ვიყავით ქვეყანა ყურ-
წაგდებული, დაღუშებული, რაცხა ძაღლ-ლორობაი
მიწყობილ-მოწყობილი, ერი და მღვდელი—ცხვარი
და მგელი, ყმა და ბატონი, მიწა პატრონი. დედავ
უცფათაი შეგვიჩხიკინა რაცხა ღუმალა და ზე არ
ავიფუნგა სასთუმალი. ხო, ჩემი ბატონი ხარ და
გავარდა ხმაი:—არიქა ბიჭებო, ჩვენ ჩვენი დებუტან-
ტები ღუმაშიო. გვეხედვ თვარა და ჩამოიბრინჯა
ოზურგეთიდან ვინცხა წიონკალა ტიღვა ფერშალი
გვართ კვაშალი, ჭკუა ნაშალი, იწყო ტაშალი;
დაბზრილდა მიხაკაი, აძუნძულდა ხარიტონაი—და-

იწყეს კარისკარ ჩანგალი მეზაზანდრესავით—ფედე-
რაცია-ავტონომიაო, კიტა თუ წავა ფოშტით მო-
ფვივაო, და ასე ამგვარათ მოძებნეს, მიძებნეს თუ
სადმე იყო — დემოკრანტების მონდურაგები, მემამუ-
ლე თუ მოურავები, ტოლმაჩევის ნაფარეშევი, შავ
რაზში ნათარეშევი, ავ-გულიანები, დიდ-ფულია-
ნები, ავი და კაი, ბოლო და თავი, და შენ ხარ ჩე-
მი ბატონი, ზე ჩაგვერაზმენ კუროპატკინის ჯარსა-
ვით გოროდ ლანჩხუთში. აბა ბიჭებო თხა თხის ვა-
რესი მგელმა დაძიძგნაო შემოგვძახა ილარიონაის
ბიჭმა, თუ არ მომკტარხარა ჰკა მაგათაო. უუუო
უგრილეთ შავ შავი გოსრავი, შენ ხარ ჩემი ბატონი
იგენის ყუთებში და ვიფრინეთ ყველაყაი ტილ-ყავ-
სავით დაყურყუმელებული, დაგვიჩვენ მხოლოდ
თოთხმეტში ორი ვირი და ჯორი. გასქდა კვერცხ-
სავით კაკალ-გულზე თავმჯდომარე ვასილაი და დე-
ინჯახუნა გულზე მჯილი—ოზრუგეთში გიზამთ ჩე-
მებურსო.

დედავ მოგვარი ხელი სატეხ-საკრეფელს თვარა
—მევიდა პრიკაზი: უნდა უდურთოთ ოზურგეთშიო.
ღმერთს მართალი უყვარს კი ავწუნწკულდი მარა
რას ვიზამდი—კიტა ლადიმერის დებუტანტობას,
აქეთ ვასილას ქადნა-ლაყობას, ფედერალეების ბზუკ
ამაყობას, სულ არ მოვიდეს ხეფსი ჯობს მეთქი,
გადმოვხტი ღობეზე და წვერი მევიხვიტილე, ტანზე
გვეისკვინჩილე, გუუარე ამხანაგებს და ვზრენგეთ
ოზურგეთში კაკალ თორმეტ საათზე. გათენდა დი-
ლა, მევიყარეთ თავი კონახში თვარა და — დეირაზ-
მენ მარჯვენით ჩვენს მოპირდაპირეთ—ნაკაშიძე-გუ-
რიელები, ჯაყელი და ერისთავები, აქიდან მოჩან-
ჩაღდა ავი ლანჩხუთში შეცთომით ნაშუარი ტყავ-
გამძვრალი რწმუნებულები და ამ ტუზებს ზე ამიე-
ტუზენ გვერდში. აქეთ ეცენ, იქით ეცენ, გეიწიწ-
გამეიწიწენ, იყარეს კენჭი მარა რომ გადითვალეს
მოწყენილათ გამოაცხადა მარშალომა—ჩორნი გუ-
რიელები და აბსოლუტური თეთრი დემოკრანტე-
ბიო! გამოგვიცხადეს მარა რა გამოგვიცხადეს, ვად
წავხთი, გადიქცენ კიწანელასავით ყველანი.

მოგვეცეს ღხენა ჩვენ ვცოცხეთ შინისკენ გა-
ხარებული. დედავ, ვართ შინ ვბრიალობთ ყანაში
ცოფიანსავით თვარა და მევიდა პრიკაზი: დეიშალა
არჩევნები და თუ დელიყანლები ხართ ახლა მობრ-
ძანდითო!.. ვაი წავხთი, ვიფიქრე გუნებაში, ახლა
რაის იმედი აქვენ?! თუ გინდა მათი ხუცესი და
ელისე გაყეყილიანა რომ დაორსულებულიყვენ და
თითო სხვილი მემამულე გამიეშპუნებიენ—მაინც რა
ბოლოკს გვიზამენ მეთქი და გაცეცხლებული იმავე
საათში შვლეკა მოვადინე ოზრუგეთში. მარა არ
გავიწყრეს დავითის მადლი, ვასილის რისხვა, მათი

მობარძღული ზარბაზანი დარჩა კურკანტელაით გატენილი და მოადინა ფშუკვა. მაინ ისთველე დარჩა შავი შავათ და თეთრი თეთრათ. ვერაფერი ვერ წადგა, ვერც კვაშლის—პრავაკატორულმა ტლიკინმა, ვერც სასაიქიოთ შეკაზმულმა ჯაყელის ხვეწნა-დემაგოგიამ და ასე მოჯაყული ქე წამოდუგბუგდენ შინისკენ ფედერაცია ხუცესი და შავრაზმელ ბაცაყა გაძეხია ელისე ხეიტაძე. იქითობას კი მიიძახოდენ ოდელია ხეი-ხეის მარა აქითობას მიტიროდენ—მევიჯაყეთ ვაი-ვაიო. იგი ტუზები ტუზებათ დარჩა და აგი წივდამწვარები გაფარშავანგებულ ყვავესავით, აქანაი უნდა დეიფხოსონ!..

ასე იყო ჩემი ბატონი შენ ხარ, აგი ამბავი და დღეს კი—ისეველე ვბრიალობ ყანაში ვიბორჩიკი კაცი. ჰაი და ჰაი რომ ქუთაისის ამბავსაც აღრე მოგიჭიკჭიკებთ თუ ბუნებამ თქვენი მშვიდობა მოგვცა.

შხანკოლა.

ბენია და ბეშტია

ბენია. ვაი, ვაი, ბეშტია!

რა ცუდია დროება!..
სიმართლეს და ერთობას
ვხედავ ჟესტი მოება!..

არჩევნებზედ ვიყავი,
მსურდა კენჭის ჩაგდება,
მაგრამ დარბაზიდანაც
მომინდომეს გაგდება!..

კაცო, ვერ გამიგია!
რა კანონში სწერია!
იმას უნდა მივცე ხმა—
ვინც რომ ჩემი მტერია?!

დაქერას რომ გადაერჩი
სწორედ მოსალოცია!..
თურმე—მე ერთი ვარ და
„შპიონები“—ოცია!..

ბეშტია. ვაი, ვაი, ბენია!

ეგ რა გასაკვირია?
ისეთი დრო დაგვიდგა —
ყველგან გასაჭირია.

განა ეგერ, ოსმალეთს,
რომ ებრძვიან ერები
შენ გგონია, ისინი
იყვნენ ბედნიერები?!

ქრისტიანი, თათარი—
ერთმანეთსა ხოცავენ!..
სინათლისთვის იბრძვიან
და ბნელში კი ცოცავენ!..

მაგრამ, ერთი ეგ მითხარ —
ახლა, იქ რომ ომია,
შენ თუ იცი—იგენსაც
უნდათ ავტონომია?.

ბენია. არა ძმაო, ეგ საქმე
მე სულ არ გამეგება...
ქუთაისში თუ წახვალ—
კიტამ გითხრას ეგება.

წკიპურტი.

უსტარი ქუთაისიდან

გაგვითენდა ხუთშაბათი,
რიცხვით ოთხი ოქტომბერი,
და მოაწყდა „კენჭობის“
საქართველოს მთელი ერი.

წვიმდა, მაგრამ რაი მერმე—
ხალხი ბლომათ გროვდებოდა,
ხუცუკების ანაფორა
ესფერო ფეხში ედებოდა.

ორათ იყო გაყოფილი
ხალხი, ყუთთან მისასვლელი,
„დებატები“ გაიმართა
ბევრი გვყვანდა ენა მკრელი.

ესდევების მხარეს იყო
მთელი ხალხის „წვრილ ფეხობა“

გეგეჰკორი, იძახოდენ.
შორს, სხვებისა ტრახახობა.

ამოდრავდა ესფერები,
ფეხზე დადგა მათი ძალა,
„ესერებიც“ მათ მიემხრენ
სერგოც*) იმათ ენაცვალა.

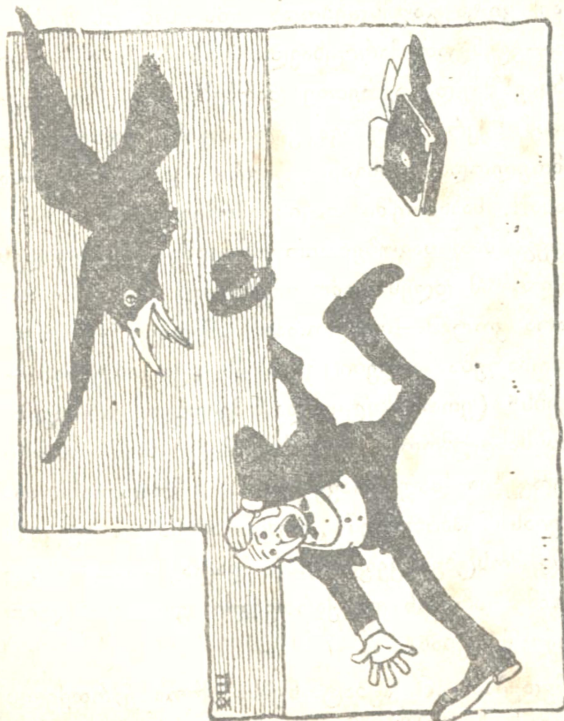
მაგრამ რალა გავაგრძელო
გაიგებდით რაც რომ მოხდა,
ესფერების ხმების თვლაზე
„შოლტს“ რომ გული შეუწუხდა.

ათასი ხმით მეტი დარჩა —
გეგეჰკორის — არჩეული,
და ამან ხომ მთელათ მოსპო
„იმერეთის“ სული, გული.

მიქელაძე განზე დარჩა,
გახსენებაც არ იკადრეს,
ოცდა თოთხმეტ ხმებისათვის
ათასობით ქრთამი ხარჯეს?!!

ხომ გაიგეთ ბატონებო,
რით თავდება ტრახახობა,
ხალხში, ხალხში იმუშავეთ
ვისაცა გსურთ მათი ნდობა.
ასე. ზრეკოფიას.

*) „აღმანახის“ რედაქტორი.

რას დამხავი უფაო, რა განდა ჩემგან!..

ბ ა რ ე ლ ს.

(მისი წერილის გამო „საზ. გაზ.“-ში)

გაცეცხლებულა ბარელი,
გულს გასჩენია გენია,
სოციალ-დემოკრატების
გამარჯვება რომ სმენია.

რაზედა ჯავრობს ნეტავი?
ეს არის საკვირველია!
იქნება პრავაკატორობა?!
მაგი თანდნბი ძველია!

ზელზე რას იხვევ სომხებსა,
ედები ლობე-ყორესა,
ნუ გეწყინება ძმობილო,
კაცი რომ გეტყვის სწორესა.

კაცი — კაცია, ერთია,
სომეხია თუ თათარი,
როგორ არ გითხრა საწყალო,
რომ აგრეგია დავთარი!

შენი პრინციპი დაიცავ,
თუ რომ ხარ მტკიცე ქართველი,
ღმერთმა ინებოს, რომ გახდე
ჩვენი ქვეყნისა მმართველი!

მაგრამ შენ მართალს ამბობდე
იგრემც გიშველოს ხატებმა!.
რა წაახთინეს საწყლებო
სოციალ-დემოკრატებმა?!

შმაგა.

პატარ-პატარა ამბები:

1.

ნიგოლოი. არსენმა უთხრა ჟვანიას:
„დამეხსენ, ნუ ხარ, წადიო!“
ჟვანიას ასთე მოესმა:
„მობრძანდით, იწვის მწვადიო!“

2.

შალვას ცაი ქუდათა აქვს
და ქალამნად — დედა-მიწა,
იმას ლოცავს, ვინც რომ იმ ქალს,
„უჩიტელნიცობა“ მისცა.

3.

„სმოტრიტელი“ ეუბნება:
„ბიჭო, ნუ წახდები მთლაო—
საღდათმა რომ საქე გიყო
იგი რატომ არ შეგრცხვაო“.

იცანა. აღზაიძე ფაფას ძლივს სჭამს,
აღარა აქვს კბილი ერთი!
ჩოჩხათლების ბრალი არის,
კი გაუწყრათ იმათ ღმერთი!

ამაღლები. ლუკა ჭყონია ჭვითინებს —
გაყვიდე ყველაფერიო,
მასწავლებლობა მეგონა
მე ჩემთვის შესაფერიო.

ლანჩხუთი. სიმონმა დღეს გააგზავნა,
ნამდვილ მესამოცე ცხოვნა,
რადგან ცოტა დაგვიანდა
„ნადზირატლობისა“ შოვნა.

2.

აქაური ბარიშნები
მუდამ დაეძებენ ქმარსა,
უსათუოდ ჟნდა გაყვეს
ლამაზს, მდიდარს და ნასწავლსა.

ჩიბათი. სარჯველაძე ჩვენი ვასო,
ნეტა რისთვის იკლავს თავსო?
საქმე რალამც არ აწუხებს —
დღე და ღამე სულ სძინავსო.

2.

ყველგან ცნობილი მაქსისე
უცბათ წახდა, მოხუცდაო,
ტოლმაჩევის დაპირება,
რა ქნას, რომ არ აუხდაო.

ჯურჯუყეთი. გრიგოლ აქ არის,
მედლებით დაუშვენია მკერდია,
დამწუხრებული ღიღინებს:
„ცოლობილს შევაბერდია“.

2.

ესე მწერალიც მის გვერდში
ჯდია და იზმორებაო,
გრიგოლის მუდამ იქ ყოფნას
უფალსა ევედრებაო.

სილაური. ვასო მოელის სამსახურს,
მოელის დღეს ან ხვალეო,
მაგრამ ლოდინი ფუჭია —
ვერ ეღირსება მალეო.

(შეშდევო აქნება).

თავადი კიტას სამზადისი.

—

ყველამ კარგათ იცის, თუ როგორ აიტანა
თ-ლი კიტა „დებუტატობის“ წყურვილმა და თავის
მიზნის მისაღწევით დემონსტრაციულათ მიდი-მო-
დიოდა ყველა კრებებზედ. საინტერესოა სხვათა
შორის საჩხერის არჩევნების სურათი... შეუძლო და
შეძლებული თავად-აზნაურები სადღესასწაფლო ჩო-
ხებში გამოწყობილან... თვით ბ-ნი კიტა ელისაბედ
წერეთლისას ბრძანდება და პირზედ ღიმ-მორეული
დურბინდით ხელში „სუდის“ ეზოში იმათ გაკინ-
კრიხებულ ცხენებს სთვლის.

— ბიჭოს, ბევრი მოსულან, — წამოიძახა აღ-
ტაცებით მან.

— Князь, не беспокоитесь, побѣда за
Вами — ანუგეშებენ თავადის ქალები.

— რა თქმა უნდა, რომ საჩხერელი თავად-
აზნაურობა ჩემია, — დაუმატა კიტამ... თუ ღმერთმა
ჩემი აგენტები მიცოცხლა მგონი ქუთაისშიაც ვერა
დამაკლონ-რა. ეს პირები გახლავან ი. აბაშიძე, ი.
ვარაზაშვილი და მესამე ცნობილი აგენტი კოტე
წერეთელი.

პირველ ორ პირზედ ვერას ვიტყვით, რა-
დგან მათ ადრევე უმუშავნიათ პოლიტიკურ ნია-
დაზედ, მხოლოდ კოტესი კი რა მოგახსენოთ,
მას არც თავში უმუშავნია, არც ბოლოში, მხოლოდ
მას მუდამ პირადი ანგარიშები ამოძრავებს და
ასულდგმულებს. ყველამ კარგათ იცის თუ რას
წარმოადგენდა ეს ვაჟბატონი, სანამ მას ბატონ-
პატრონათ კიტა გაუჩნდებოდა და საბჭოს მოსამ-
სახურეთ — აგენტათ ჩარიცხავდა. ის ბრმა იარაღია
ამ შემთხვევაში და აგრეთვე დარჩება მის სიცოც-
ხლეში. მან ბევრი იმუშავა კიტასთვის, რადგან კი-
დეგ გამოელოდა მისგან დიდსა და მრავალსა
წყალობასა!.. საჩხერეში თავის ამჩვევლების გაყვა-
ნის შემდეგ, მათ საგუბერნიო არჩევნებშიც სცადეს
თავის ძალა, ამ დღეს ზემო იმერეთის ხუცებს თა-
ვი წაუყარა კოტემ — რესტორან „მედვედ“-ში ნუ-
ნათი აღსარება ააღებინა და ეს „ტიკისტები“ —
„კიტისტები“ (ერთი სიტყვიდა ნშესდგება ორივენი)
შეუერთა. სასტუმრო „ცენტრალში“ ხომ ოთახი
არ დაუტოვებია დაუქირავებელი... მღვდლებს ავ-
ტოკეთალიას შეპირდნენ (თუმცა ამისთვის ხუცებს
ერთხელაც მოსცხეს კეფაში)!.. ღატაკ თავად-აზნა-
ურებს — გამდიდრებას და ქართველი ერის სახელით
დუმაშიგალაშქრებას.

ავიწყდებათ ამ ვაჟბატონებს, რომ ქართველი
ერის უმეტესობა — მშრომელი ხალხია, რომელიც

მათ ბურჟუაზიულ ინტერესებს აროდეს არ გაჰყვება.

მღვდლებს და დიაკვნებს ტყვილა შერჩათ ვადლომა (ასე მგონი არც ალაპში გამძღარან), კოტეს—თავის ლაქიობა და ხალხის უმეტესობამ ისევ ძველი დებუტატი არჩია... მაგრამ დღევანდელი კანონი ხომ ისევ მათ ხელში არის?!

იონა თფუდელი.

ბ ა თ უ მ ი .

ამ ზაფხულის სილაურიდან
ანდრო გვეწვია ჟვანია,
ინსპექტორს წაემსახურა,
„არ ჰქონდა მეტი ჯანია“.

მან ძითხრა ერთხელ: „აბა სთქვი
რა სირცხვილია ავით,
რომ ცოდნა ბევრი არა მაქვს—
ნასწავლი არ ვარ კარგით.“

პედაგოგიკა არ ვიცი,
რუსულიც მაგიწყდებო,

სამსახურიდან ჩემფერი
ადვილათ გამოშვებო,

თუ არ გავსწიე მონობა,
სინიდის ვულალატეო,
ტერ-გასპარიანცს ვაამე,
შევსძინე, შევამატეო.

შენებო ვერ ვბედავ, რადგანაც
არ მსურს დავკარგო პურიო
და... მაგრამ მაინც არ მინდა—
ამიძგერდება გულიო.

მე ჩემს ტაქტიკას ვერ შევცვლი
რაც უნდა იყვეს იგიო,
თორემ დათხოვის, მაშინვე
ჩემზედ მიდგება რიგიო.

ეხლა კი ენა ტკბილობით
მშვენივრად გამაქვს თავით
და აღრე ღმერთის წყალობით
გავხდები საკითხავით.

ჩახვადე-მადლადქე.

ნუ, ჩემო ტურფავ!

ნუ, ჩემო ტურფავ, ნუ მიმღერებ ჩანგურის სიმებს,
სიყვარულის ჰიმნს ნუ მიმღერი ციური ხმებით,
მარჯნის ტუჩებით ნუ მილიმი გულის წარმტაცათ,
შენსკენ ნუ მიხმობ გრძნობით სავსე შენი თვალებით!

ტყვილი ფიქრია, მიმიტყუო, მომაჯადოვო,
ტრფობის მახეში რომ გავება და გავიხლართო,
ჩემი ცხოვრების იდეალათ შენ დაგისახო,
შენ დაგემონო, მივატოვო მიზანი ფართო!

მაშ დამეხსენი, დამეხსენი, ღვთის გულისათვის,
სიყვარულის ჰიმნს ნუ მიმღერი, ვითა ბუღბული,
არა, არ ძალმიძს შენთან დავშთე და ვინეტარო,
მაშინ, როდესაც შეველას ითხოვს ჩემი მამული!..

აღ. საჩინოელი.

549
1912

სადღესო დაძაპირდები.

დ ე ზ ე შ ა

ქალი როცა ნამეტნათ
გეტრფის, გეთაყვანება
იმას ამით შენი ჰსურს
ცთომავი შეყვანება;
თვალთ ვითომც შენ გიმზერს,
გულით—სხვეს ემონება
და ბევრათ სჯობს, თუ არ გრძნობს
ამას შენი გონება.

რომ გაიგო ვითომ რა?
ისევ შენს გულს ასკდები,
ვერც რამეს გაუბედავ,
ნაკერავზეც გასკდები!
და თუ რამე წამოგცდა
მაშინ ვაი შენს შავ ღღეს,
ერთ ალიაქოთს ასტეხს
მოყვება ისტერიკებს.
გულზედაც შამოუვა,
დაიწყებს ისეთ ხრიკებს!
ქვის გული უნდა გქონდეს,
რომ არ შეგებრალოს ეს.
გაიქცევი ექიმთან—
გულში იცინის ქალი
და იმ წამს კი—მერწმუნე—
თვით შენ ხარ შესაბრალო.

ვ. ღვანკიათელი.

ა ბ ა შ ა. ქალაქის საავადმყოფოში ბ-ნ გ. ...
ჯორჯიკიას ბრძანებით აკრძალულია ავადმყოფების
მიღება, რადგანაც ავადმყოფებს მოვლა სჭირდება
და ბ-ნ ჯორჯიკიას დიდ ხელს შეუშლის დროს-
ტარებაში ანუ ტრფობაში.

მოვა.

ზ ე ს ტ ა ფ ო ნ ი.

მუდამ კარტ-ნარდს თამაშობენ
ჩვენი „კლუბის“ რაინდები
და, თუ რამ დრო გადაურჩათ —
ხილზედა „ბარიშნები“...
შანტეკლერით შენაბორკნი,
საარშიყოთ განამზადი!
ვისაცა გსურს ყველა ესა—
გიჩრევე: „ზესტაფონში“ წადი!!

—ტი.

ს. პ ა ტ ა რ ძ ე უ ლ ი. აქაური წიგნთ-საცავ-
სამკითხველო გადააქციეს აგურხანათ, მაგრამ ეს
აგურხანაც მალე დაიკეტა. შემდეგ რა იქნება ალაპ-
მა უწყის!

გ. ლ.

სილოვანის ფიქრები: დასწევდეს ღმერთმა! მაიმუნი მე უფრო მგავს, ვინც სხვას, მაგრამ გულს მაინც არ
ვიტყის.. მომიახლოვდი მუხავ, გამაგრდი კაღამო, არ მიმტყუნო გასწიარის დროს.